

негативний досвід розроблення й реалізації регіональних стратегій розвитку, у яких не враховуються та не взаємоузгоджуються інтереси і пріоритети розвитку базових адміністративно-територіальних одиниць. Водночас, дотримання процедур з добровільного об'єднання громад та законодавчо визначених термінів їх здійснення дозволило б паралельно розробити науково обґрунтований і колективно погоджений проект стратегії розвитку об'єднаної територіальної громади.

3. На жаль, у вітчизняній практиці планування та програмування вже стало нормою невиконання запланованих заходів через їх недофінансування. Прикладом, зокрема, може виступати стан фінансування заходів у рамках укладання угод щодо регіонального розвитку між Кабінетом Міністрів України та Донецькою, Львівською, Херсонською, Волинською, Вінницькою, Івано-Франківською обласними радами, оскільки жодна із цих угод не була профінансована у повному обсязі [3]. Тому, акцентуючи увагу на необхідності ухвалення проектів перспективних планів формування територій громад задля виділення у 2016 р. субвенцій об'єднаним громадам на розвиток їх інфраструктури, представники органів виконавчої влади спонукають громади ухвалити рішення, які, в умовах недостатності коштів для фінансування запланованих заходів, спричинять нові проблеми та виклики, які можуть стати дуже гострими для нових, недостатньо усвідомлено утворених, укрупнених громад.

У контексті проблем фінансування доцільно також зауважити, що утворені у новому форматі громади не повинні культивувати патерналістські очікування. Тому в процесі проведення консультацій слід наголошувати на тому, що спроможною зможе стати та громада, яка зможе взяти на себе усю повноту влади, в тому числі розв'язання фінансових та ін. проблем. При цьому більш розвинуті громади повинні сприяти розвитку менш розвинутих громад, які входитимуть до об'єднаної громади.

В цілому, окреслені позитивні аспекти процесу добровільного об'єднання територіальних громад засвідчують рішучість органів державної влади щодо запровадження дієвих заходів із вдосконалення вітчизняної системи місцевого самоврядування, що обумовлено як вимогами зовнішнього середовища, так і можливістю адаптації позитивного європейського досвіду у цій сфері. Проте, окрім можливостей, слід враховувати імовірність загрозливого впливу певних факторів на реалізацію започаткованих процесів. Вищенаведені

протиріччя засвідчують необхідність урахування ризиків і можливого негативного впливу суб'єктивних чинників на процеси здійснення реформи адміністративно-територіального устрою.

Резюмуючи слід зазначити, що, закономірно, управління змінами, яке є об'єктивно необхідним у сучасному динамічному світі, завжди буде наштовхуватись на певний опір, однак такі важливі для розвитку громад питання, як їх об'єднання, не можна вирішувати спонтанно й без реальної участі в цих процесах самих представників територіальних громад.

Література:

1. Про добровільне об'єднання територіальних громад : Закон України від 5.02.2015 р. № 157-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2015. - № 13. - Ст. 91
2. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад : Постанова Кабінету Міністрів України від 8.04.2015 р. № 214 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF>.
3. Звіти про виконання угод регіонального розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&tag=ZvitiProVikonanniaUgodRegionalnogoRozvitku&pageNumber=>

Валецький Р. В.,
начальник відділу оподаткування фізичних осіб
Кременецької міжрайонної державної податкової інспекції,
слухач магістратури
за спеціальністю «Державна служба
Тернопільського національного економічного університету

**ОРГАНІЗАЦІЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПОДАТКОВОГО ОРГАНУ З ПИТАНЬ РЕФОРМУВАННЯ
СИСТЕМИ МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ І ЗБОРІВ**

З часу здобуття незалежності України питання вдосконалення оподаткування знаходиться в центрі уваги наукової та громадської думки. Особливо сьогодні, в пошуках шляхів виходу України на міжнародний рівень, назріла необхідність податково-бюджетного регулювання замість проведення суто фіскальної податкової політики. Здійснення послідовних заходів з модернізації державної фіскальної

служби, розробка Концепції та Стратегічних напрямів розвитку державної фіскальної служби України, євроінтеграційна стратегія розвитку, реформування підходів до державного управління, цілі розвитку державної податкової служби потребують скорочення витрат на адміністрування податків шляхом спрощення системи адміністрування податків, автоматизації процесів оподаткування, реформування організаційно-функціональної структури органів ДПС та системи місцевих податків і зборів

Податкова служба в сучасних умовах повинна стимулювати економічний розвиток країни, сприяти створенню умов для залучення інвестицій, розвитку приватного бізнесу, сприяти зниженню податкового тягаря, отриманню сталих доходів до державного бюджету. Необхідно трансформувати податкову службу в провідну демократичну та підзвітну суспільству високоефективну державну установу, яка діє на правових засадах та користується довірою і підтримкою суспільства. Так, податкова служба (податкові органи) за період з 2010 року по сьогоднішній день зазнали ряду змін та перетворень, починаючи з реорганізації у 2011 році Державної податкової адміністрації в Державну податкову службу України, а з прийняттям Постанови від 06.08.2014 року №311 «Про утворення територіальних органів ДФС та визнання такими, що втратили чинність, деяких актів КМУ» утворюються як юридичні особи публічного права територіальні органи Державної фіскальної служби (далі - ДФС), реорганізуються територіальні органи Міндоходів шляхом їх приєднання до відповідних територіальних органів ДФС.

Слід зазначити, що з метою визначення базових принципів, стратегічних напрямів, цілей та завдань розвитку ДФС України, виконання яких забезпечить реалізацію державної податкової політики з урахуванням сучасних тенденцій та особливостей розвитку України у перспективі до 2018 року, керуючись Положенням про ДФС України, затвердженим постановою КМУ №236, наказом ДФС від 12 лютого 2015 року №80 «Про затвердження Стратегічного плану розвитку ДФС України на 2015 - 2018 роки» із змінами і доповненнями, внесеними наказом ДФС України від 30 квітня 2015 року №310, затверджено Стратегічний план розвитку ДФС України на 2015 - 2018 роки (далі - Стратегічний план) та Заходи щодо виконання Стратегічного плану розвитку ДФС України на 2015 рік (далі - Заходи на 2015 рік).

Так, згідно Стратегічного плану передбачено оптимізацію

організаційної структури ДФС шляхом реструктуризації територіальних органів ДФС України.

З метою конкретизації завдань щодо стратегічного розвитку ДФС України, забезпечення інтеграції поточної роботи структурних підрозділів ДФС зі стратегічними завданнями розвитку, в стратегічних заходах на 2015 рік передбачена оптимізація організаційної структури ДФС у спосіб уникнення дублювання функцій, які виконуються підрозділами ДФС.

Об'єктивно, головна мета діяльності органів ДФС України полягає у забезпеченні контролю за додержанням податкового законодавства, правильністю обчислення, повнотою і своєчасністю сплати до бюджетів, державних цільових фондів податків, зборів, та платежів. При цьому важливою складовою є вибір оптимальної функціональної структури органу ДФС – сукупності різних видів, напрямів діяльності, що обумовлені його метою та завданнями, а також функцій підрозділів, які його складають, і функціональних обов'язків їх працівників.

З метою вдосконалення діяльності органів ДФС, її підрозділів та чіткого розмежування функціональних повноважень між ними ДФС України розроблений та затверджений деталізований перелік функцій та процедур, закріплених за структурними підрозділами. Зазначене надає можливість створення нормативно-правової бази для організації управління органами ДФС на функціональній основі, що є однією зі складових модернізації ДПС.

Враховуючи напрями реформування економічної політики України, визначені Програмою діяльності КМУ (затверджена постановою КМУ від 9 грудня 2014 року № 695), у зв'язку з набранням чинності з 01 січня 2015 року Законом України від 28.12.2014 року № 71-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» (далі – Закон №71), передбачено: зменшення кількості податків та зборів з 22 до 11; зміни в оподаткуванні доходів фізичних осіб; оптимізацію кількості груп платників єдиного податку; поширення мораторію на 2 роки на перевірки малого бізнесу (з обсягом доходу до 20 млн. грн. у рік), за виключенням окремих випадків та операцій та інші зміни.

Слід зазначити, що розроблення та впровадження вказаних змін до Податкового кодексу потребує подальшого вдосконалення діяльності органів ДФС шляхом оптимізації роботи в підрозділах на засадах взаємодії системи державної служби та громадянського

суспільства. Важливим при цьому є започаткований з 2005 року комплексний систематичний аналіз діяльності державних органів та їх апарату, спрямований на підвищення ефективності виконання податковою службою завдань і функцій держави, результати якого з урахуванням громадської думки використовуються для удосконалення функціональної та організаційної структури податкових органів, їх діяльності.

Отже, можемо зробити висновок, що процеси реорганізації та оптимізації в структурних підрозділах ДФС значно покращили процеси адміністрування податкових платежів, сприяли налагодженню дії електронних сервісів, полегшенню інформаційного обміну та спрощенню контрольних функцій. При цьому спостерігається нестабільність чинного законодавства, необхідність постійного контролю з боку платників податків за внесенням змін, що ускладнює роботу у сфері оподаткування. Тому перш ніж робити будь-які кроки щодо змін у законодавстві, реорганізації ДФС і т.д. необхідно проводити всеукраїнське громадське обговорення доцільності таких змін. Зрозумілість і прогнозованість в діях для громадян і бізнесу – це запорука довіри і розуміння.

Волошин В.О.

студент групи АДМз-51,

наук. керівник: к.е.н., доцент кафедри Лаврів Л.А.

АДАПТАЦІЯ СИСТЕМИ ПЛАНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДО ЗМІН ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Сполучною ланкою між бажаними успіхами і реальною дійсністю організації є система планування. Система планування організації охоплює всі напрями її господарської діяльності на різні проміжки часу, де взаємоузгоджуються між собою та перебувають у тісному взаємозв'язку усі види цілей та планів організації, зокрема: перспективні і поточні, стратегічні, тактичні і оперативні тощо. У процесі формування системи планування на підприємстві слід виходити з того, що завдання планування полягає, насамперед, у підвищенні ефективності діяльності завдяки цілеорієнтації та координації всіх управлінських процесів, виявленню і попередженню ризиків, забезпеченню гнучкості й адаптованості в умовах змін. У цьому контексті для підприємства набуває гострої актуальності питання адаптації системи планування до динамічних змін

середовища.

Адаптація системи планування діяльності організації до динамічного середовища – це безперервний процес, який ґрунтується на перманентному аналізі середовища діяльності організації, оцінюванні результатів діяльності та перегляді стратегій і уточненні планів.

Адаптація планів може розглядатись як один із елементів імплементації стратегічного підходу в управління діяльністю підприємства, у рамках якого вирішуються такі основні завдання: розподіл ресурсів; адаптування до зовнішнього середовища; внутрішня координація; організаційний прогноз [1, с. 150]. Оскільки у ході реалізації системи планів підприємства часто виникає ряд проблем, обумовлених змінами середовища і їх впливом на виробничо-господарську діяльність, необхідно дотримуватись наступних принципів: 1) принцип взаємозв'язку етапів формування стратегії із етапом її реалізації – означає, що результат застосування вибраної стратегії буде залежати і від методичного підходу, який застосовувався в процесі формування стратегії; 2) інтеграція розробленої стратегії відповідно до структурних ланок і напрямів діяльності, у рамках якої її передбачається реалізувати, тобто між потенціалом підприємства і вибраною стратегією повинен встановлюватися стан динамічної рівноваги, а не безперечна прийнятність одного іншим; 3) наявність точної і своєчасної інформації, адекватної проблемам, які вирішуються при досягненні стратегічних пріоритетів. Реалізація будь-якої стратегії потребує виконання визначених тактичних рішень у відносно короткі періоди часу, тому розроблення стратегії має підкріплюватися тактичним плануванням, яке забезпечує послідовне досягнення стратегічних цілей. Після завершення розробки планів за окремими напрямками проводиться аналіз і виявлення невідповідностей, коректування, аналіз внутрішніх даних підприємства за попередні періоди часу у вигляді табличних даних стратегічних показників [1, с. 153]. Таким чином, адаптація цілей та планів діяльності підприємства до динамічних змін середовища виступає передумовою ефективності усієї системи планування.

Суть управління адаптаційними процесами полягає в цілеспрямованих змінах параметрів і структури об'єкта, шляхом вибору алгоритму адаптації, який реалізується в розрізі ієрархічних рівнів управління об'єкта, що адаптується. Адаптуючи модель Р. Майлса, Ч. Сноу [2] до системи планування діяльності